

[Alsing Andersen.]

sløvende. Jeg skal derfor ikke ved denne lejlighed anvende min tid på at imødegå denne argumentation.

Jeg er enig med den højtærede udenrigsminister i hans bemærkninger om det nyttige i et særligt oplysningsarbejde om Atlantpagtens samlede omfang, også om det sociale og økonomiske samarbejde, som er et væsentligt led i Atlantpagtens organisation, og jeg mener ligesom den højtærede udenrigsminister, at det ville være nyttigt og værdifuldt, om medlemmer af det danske folketing ligesom medlemmer af andre landes parlamenter kunne få lejlighed til ved studiebesøg i NATOs hovedkvarter at stifte mere direkte bekendtskab med hele denne virksomhed. Jeg føler mig også temmelig overbevist om, at denne tanke vil finde tilslutning i min gruppe.

En anden ting, som jeg vil sætte en streg under, er den højtærede udenrigsministers udtalelse om den betydning, som det forsvarsmæssige fællesskab gennem NATO har haft for de nuværende forhandlingsmuligheder mellem øst og vest. Der er for os ingen tvivl om, at den højtærede udenrigsminister har ret i disse betragtninger. Derfor er vi også ganske indforstået med, at sammenholdet indenfor Atlantpagten ikke må svækkes. Danmark må fortsat på loyal måde udfylde sin plads i denne kollektive sikkerhedsorganisation.

Under omtalen af den nu snart afsluttede Berlinkonference mellem de fire stormagter fremhævede den højtærede udenrigsminister med fuld ret den betydning, som Tysklands fremtidige stilling i Europa har, ikke mindst for Tysklands naboer. Det er efter min mening rigtigt, at en fortsættelse af den nuværende tilstand med et delt Tyskland midt i Europa vil betyde, at dette område bliver et arnested for uro og fare for hele Europa. Derfor tror jeg også, at vi her i Danmark vil være enige om dybt at beklage, at der ikke under Berlinkonferencen blev gjort noget fremskridt med hensyn til at skabe en samling af Tyskland. Det var efter min mening forstemmende at konstatere, at der ikke engang kunne skabes enighed om noget så selvfølgelig som, at det tyske folks samling må ske på ærligt, rent demokratisk grundlag. Selv Sovjetunionen kan ikke være i tvivl om, at dette er et praktisk talt en-

stemmigt ønske i hele den tyske befolkning, hvadenten den lever vest for jerntæppet eller øst for jerntæppet. Den 17. juni talte i så henseende et tydeligt sprog.

Vi er imidlertid tilfredse med, at vestmagterne ikke har villet gå ind på at se den folkedemokratiske karikatur af valgmetoder sat i scene også i Vesttyskland, for det var i virkeligheden det, som Sovjetunionens forslag gik ud på. Efter min mening ville det være ganske udelukket, at repræsentanter for de to regeringer i henholdsvis Øst- og Vesttyskland skulle enes om et valggrundlag.

Jeg har i den forbindelse også bemærket, at Sovjetunionens forslag omtalte, at valgene i det samlede Tyskland skulle forberedes under bred tilslutning af repræsentanter for demokratiske folkeorganisationer. Ja, det lyder uhyre tillokkende, men hvad er det egentlig for noget? I mine øren lyder det som et uhyggeligt ekko fra Korea. I 1946, da USA og Sovjetunionen som de to okkuperingsmagter forhandlede om oprettelse af en fælles regering i Korea og om afholdelse af valg til nationalforsamlingen i Korea, stillede Sovjetunionen de samme betingelser om, at de demokratiske folkeorganisationer skulle deltage i forberedelserne til valget. Det viste sig imidlertid meget hurtigt, at Sovjetunionen til disse organisationer kun regnede dem, der var ledet af kommunister eller af deres medløbere, hvorimod de andre organisationer, som var det overvejende flertal af de bestående organisationer i Korea, meget let blev ekspederet til side ved, at Sovjetunionen stemplede dem som fascistiske. Efter Sovjetunionens opfattelse skulle altså flertallet af de eksisterende organisationer i Korea overhovedet ikke have nogen indflydelse på, hvordan Koreas fremtid skulle planlægges. Derved forhindredes Koreas genforening, der meget let kunne være gennemført i 1946, og derved lagdes, kan vi vel sige, grunden til de tragiske hændelser, vi senere har oplevet i Korea. Jeg synes, sporene derfra skræmmer. Sovjetunionen kan ikke være i tvivl om, hvad det tyske folks ønske er, og derfor kan jeg ikke tro, at det sidste ord skulle være sagt i denne sag.

En fortsættelse af den nuværende tilstand ville som sagt kunne få højst ulykkelige virkninger for hele Europa, ikke mindst